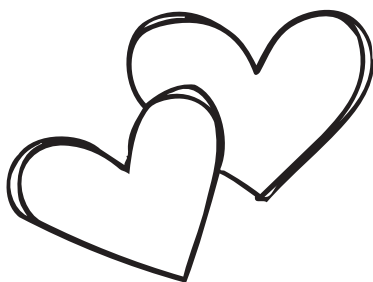

Yvonne Huisman

JUUL ON STAGE

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

HOE IK MEZELF IN DE NESTEN WERK

‘Dat vindt mijn vader toch nooit goed, Keet!’ Ik kijk mijn splinternieuwe BFF verontwaardigd aan. ‘Ik zie het al voor me: Pap, Keet is verliefd op een jongen en volgende week gaat ze naar hem toe. Hij woont wel ver weg, in Parijs, maar dat is juist leuk, toch? En hoe toevallig, Mack Miller is daar ook! Je weet wel, die zanger. Die moet er optreden. Dus ik wil met haar mee. Dat vind je wel oké toch, pap?’

Keet haalt haar schouders op. ‘Wat is het probleem, Juul? Je hebt je vader toch wel verteld dat Mack, de enige echte MAGIC Mack, je nieuwste nummer heeft *geliket*? En dat het voor je zangcarrière MEGA belangrijk is om nu door te pakken. Je móét hem in *real life* zien, Juul. Dat snapt die ouwe toch ook wel.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Keet, ik moet je wat vertellen:
1. Mijn vader heeft geen, maar dan ook werkelijk géén

idee wie MAGIC Mack is. 2. Als ik mijn vader moet uitleggen wat *liken* is, ben ik drie dagen verder en ben jij al lang en breed weer terug uit Parijs. 3. Ik heb geen carrière. Tenminste, niet volgens mijn vader. Of, nou ja, misschien heb ik er wel een, maar dat is dan mijn schoolcarrière. En die mag onder geen beding in gevaar komen. Wederom volgens mijn vader dan.'

Ik laat me achterover in het zand vallen. Tien dagen ken ik Keet nu. Tien dagen en drieënhalve uur, vanochtend inbegrepen. En ik ben zo blij met haar!

Twee weken geleden begon de zomervakantie. Ik zag er al maanden als een berg tegen op. Zoiets als de Mount Everest. Mijn allerbeste, alleridiotste maar ook allernomisbaarste maatje Pim ging diezelfde middag namelijk op vakantie. Voor VIJF volle weken! We hebben nog geprobeerd daar een stokje voor te steken. Pim heeft tweemaal een gebroken voet *gefaket* (niet handig als je gaat wandelen in de Alpen) en driemaal aangestuurd op deelname aan *summerschool* zodat hij zijn wiskunde kon bijspijkeren. Het werkte allemaal niet. Pim wilde namelijk de kampioenswedstrijd van zijn voetbalteam niet missen en stond doodleuk met zijn 'verbrijzelde' voet op het veld. Verder is hij met een negen voor wiskunde overgegaan naar de derde, dus ook zijn interesse in *summerschool* was op zijn minst verdacht. Op dag één van de vakantie zat Pim dus gewoon in de auto richting Oostenrijk. Om de vijf minuten stuurde hij een berichtje.

Pim 12.53

Net getankt. Bij het instappen expres m'n voet tussen de deur laten komen. Doet echt pijn. Mijn ouders zeggen dat ik me aanstel 😞.

Ondertussen zat ik in mijn eentje op het strand, met mijn surfboard als enige gezelschap voor de komende 35 dagen.

En toen ontmoette ik Keet.

‘Hé, wat zit jij daar als een dooie pier in het zand. Zin om te surfen?’

En Keet was al onderweg naar het water.

Inmiddels weet ik dat Keets ouders gescheiden zijn. Dat ze net met haar moeder bij ons in het dorp is komen wonen en dat ze na de zomer bij mij op school komt. Jammer genoeg wel een klas lager. Afgelopen jaar is ze zo veel afwezig geweest dat ze zelfs geen rapport heeft gekregen. Keet is daar overigens niet mee bezig. Die denkt dat ze het begin van het nieuwe schooljaar toch niet gaat redden.

‘Hé, ik kom uit Amsterdam, hè. En Amsterdammers overleven dit dorp niet.’

Ik denk dat ze gelijk heeft. Het is hier af en toe net een bejaardensoos. Maar zelf heb ik daar niet zo’n last van. Want zolang ik met mijn surfplank binnen tien minuten op het strand ben en Pim daar ook is, ben ik gelukkig.

En als mijn Boy Best Friend aan het eind van de dag ook nog een vuurtje stookt (soms doet hij het ’s ochtends én ’s avonds, de pyromaan) en ondertussen luistert naar een liedje dat ik die nacht heb geschreven, dan spat het geluk echt als een Chinese duizendklapper mijn hoofd uit. Nee, dit dorp mag dan saai zijn, het strand maakt alles goed.

Het strand waar Keet nu ook is.

Elke dag spreken we rond tien af. Keet komt standaard een half uurtje later, iets wat volgens haar heel gewoon is als je uit Amsterdam komt. Om half elf stappen we op onze planken. Gemiddeld tot een uurtje of vijf. Dan maken we het onszelf gemakkelijk in het zand en trekt Keet een blik knakworst open. De volgende drie minuten

zijn de enige stille minuten van de dag. Uitgehongerd vallen we aan op de koude worstjes. We eten er zes de man, twee per minuut. De saaiste zomer *ever* is zomaar veranderd in de leukste vakantie ooit!

‘Oké, je vader staat dus niet te springen als jij naar Parijs wil. Maar wie zegt er eigenlijk dat je hem dat moet vertellen?’

‘Niet vertellen? Denk je dat mijn vader daar niet achter komt?! Ik weet dat het af en toe net lijkt alsof hij van een andere planeet komt. Maar op die planeet wonen ook kinderen, hoor.’

‘Nou, dan vertel je het wel,’ antwoordt Keet onverschillig, ‘maar doe het dan alsjeblieft pas als we terug zijn. Als iets namelijk voorbij is, heeft het geen zin meer om je er nog druk over te maken. Doet mijn vader ook niet. Toen ik hem vertelde dat ik was blijven zitten, haalde hij zijn schouders op. “Achterom kijken heeft geen zin, Keet, daar krijg je alleen een stijve nek van,” zei hij. En zo is het. Dus hou jij ons plannetje nou nog even voor je. Je vertelt je vader gewoon dat je bij mij gaat logeren. Ik zeg thuis dat ik een paar dagen naar jou ga en voor je het weet zijn we weer terug. Simpel zat.’

Vertwijfeld kijk ik Keet aan. ‘En hoe komen we dan in Parijs? Heb je daar ook nog wat simpels voor?’

‘Gewoon, vliegen. Dat gaat het snelst. Vanaf Amsterdam ben je er in een uurtje.’ Keet kijkt erbij of ze dagelijks heen en weer pendelt tussen Amsterdam en Parijs.

Ik schiet in de lach en veeg wat zand van mijn handdoek. ‘O ja, en hoe denk je dat te betalen? Dat kost hartstikke veel geld. Ik weet niet hoe jouw spaarvarken eruit ziet, maar het mijne lijdt aan chronische anorexia.’

‘Ah joh,’ wuift Keet mijn bezwaren weg, ‘ik zeg wel tegen mijn pa dat mijn iPhone stuk is of zo, dan stort hij wel geld. No worries.’

Even weet ik niet wat ik moet zeggen. Toen ik Keet net had leren kennen, geloofde ik alles wat ze zei. Ze leek al zó veel meegemaakt te hebben. Inmiddels heb ik in de gaten dat dat allemaal wel meevalt, dat ik haar verhalen met een flinke berg zout moet nemen. Toch weet ik nooit helemaal zeker wat nu wel waar is en wat niet.

‘Maar, eh, we mogen toch helemaal niet alleen vliegen?’ zeg ik in een poging haar ervaringen als wereldreiziger te testen. ‘Volgens mij moet er een volwassene mee.’

Nu is Keet uit het veld geslagen. Heel even. Want Keet heeft er een hekel aan om uit het veld geslagen te zijn.

‘Shit, dat is waar.’ Ze trekt een gezicht als een oorwurm met maagkrampen. ‘Dan moet je onder begeleiding van een stewardess. Ik heb er ooit wel eens een gehad die mijn hand wilde vasthouden. Moet je je voorstellen. Wil je een beetje cool door de douane, doet zo’n mens alsof ze net je luiert heeft verschoond. Nee, dat gaan we dus mooi niet doen. Mmm, dan blijft de trein over. Ook goed, toch? Zitten we ook niet met dat geld. Want kaartjes hebben we dan niet nodig. Je stapt zo laat mogelijk in, duikt de wc in en komt er in Parijs weer uit. Geen controleur die dat in de gaten heeft.’

‘Gatver!’ Nu is het mijn beurt om een vies gezicht te trekken. ‘Ik ga toch niet de hele reis op de plee zitten? Weet je dat daar zo veel bacteriën op zitten dat je er zelf amper bij kan?!’

Keet slaakt een zucht. Ze begint duidelijk ongeduldig te worden en daar voel ik me weer schuldig over. Uit alle macht probeer ik dan ook een oplossing te vinden, en die floept eruit voor ik heb kunnen bedenken of het wel zo’n goede is.

‘Waarom gaan we niet liften?’

Even is Keet stil. Haar ogen worden smalle streepjes,

ondertussen kauwt ze fanatiek op haar onderlip. Dan schiet ze overeind, doet een indianendansje en geeft me een high five.

‘Hiha, *deal!* Even kijken, vandaag is het zaterdag. Maandag weg? Zijn we donderdag weer terug.’

Ik kan niks anders verzinnen dan ja te knikken.

Juul 18.22

Ga paar dagen naar Parijs. Met Keet. Je weet wel...

Pim 19.03

Cool!

Juul 19.04

Ja?

